

versos

Bernat Artola Tomàs

coertes

Rafel Sancho Soler

M.CM.XXIX

Paisatge als ulls

¡On es la roja flama ponentina
del vent que ha de venir, per a prestigi
del temps ingènu, afadigat de històries?
Sang impalpable, tota de mirades,
brolla roent de una ferida ignota
que s'ha obert en el cel. La violeta
tendra i humil, sent ambicions de vidre
dins la enorme ametista del capvespre,
i tot reviu en la tenebra mare
fent mes clara la nit. Grillls i cuquellots
trenen llur jaç de somni fins que l'alba
vessi cançons de joia fugissera.
Brolla la sang de redempcio', i es posa
lleugera i greu, en la blancor del nivol
que vola en lo mes alt, i de allí, guaita
la terra bressolaire que s'allunya
fent via endins per el camí dramàtic
del dol etern, i canta son misteri
com una deu sonora dins la boira.
¡On es la roja flama ponentina
del vent que ha de venir? I entre les ombres,
afaram de la llum i la tenebra,
dressa un xiprer sa flama inalterable
on crema l'esperit totes les dèries.....

Jo, sol . . .

¡Oh tu la veu de la fretura eterna
que vens de lluny amb trage de boirina
per a fer gran, com un ressó de cova,
nostra nissaga!

Plena es de llum la enamorada vila
que ompli tots ulls amb ses muralles closes.
Gren-Jerico', les tirarà per terra
quan tu ho demanes.

Aquell amor que a ton amor tenia
serà un tresor entre la roca dura.
La teva veu, veu de minaire trémul,
dirà la història.

J jo seré tot nu, plè de cinisme,
sota la llum de llàgrimes boirosa
com un terror on lo dolor s'abeura
sens trobar aigua.

Lluent

Aviram espars;
tamarius i roses.
Tremola en les brosses
la febra de març.
Molt lluny, el pinar;
aprop, les palmeres
i moltes dreceres
de cap à la mar.
Cenill i cenill.
En un camp de arros
un nivol boiros
es mira à l'espill.
Cenill i fenoll,
i enmig, amagat,
paren l'enfilat
amb aigua al genoll.
¡Quin ventet mes fi
du la mar propera!
gronxa la palmera
com si fora un bri.
Passa un cassador
amb el gos rugat.
Va tot enfangat
ple de tremolor.
I bruns el mosquit
que empelta terciana,
i la tramuntana
que acosta la nit.

Aviram espars;
tamarius i roses.
Tremola en les brosses
la febra de març...

El vent

El vent desnuia els cabells finissims
i adalerat, tots els camins vigila
cercant el fill que no pogué cuallar-se
en l'ample si del somni. Crit i flama,
corre damunt l'atzur que serpenteja
pels requerols. Els arbres que volien
fer sa vida una pau inalterable,
ara es vinclen al mon de les tenèbres
i desfan llurs cabells, i els deixen lliures
volar amb els del vent. La terra mira
l'espectacle que fuig, i la tragèdia
que, com un esparver, obre les ales
damunt la creu que fan servir de fita.
El deliri magnífic del gran pare,
es torna ven i clam que res detura,
i el vent desesperat, que sols voldria
heroicament morir, obrint els braços
es clava al cor els glavis de les fulles
que, reverents, li ofrenen la victòria
ja massa inútil, de son viure propi.

Pluja i anhel

La boira dalt dels brucs s'esfilagarsa
i pels forats hi ha un devessall de flames.
En els cocons, que vessen, se insinua
la victòria de l'iris. Ja no ploren
els nivols de tristor. Torna à la vida
de impotència i de somni, la esperança
que 's maria de set entre les pedres,
i volia ésser lleny, i anar per l'aire
en els braços del vent à cullir boires.
La mar propera s'ha tornat mes blava.
Hi ha olor d'espigol i claror de posta.
La plana es clap de molsa, tota verda
i tendra de humetat. No s'endevinen
els pobles ni els camins. Sols una ermita
encesa de fervor i de mirades,
relliu sota l'opac dosser de nivols,
coronada pel sol de la victòria.
Torna el paisatge al mon de la celèstia
per l'arc triomfal on cremen les set llànties.
I jo, mirant plè de ambicions divines
el simbol greu de la ficció de sempre,
voldria ésser la Majestat Augusta
de un temps romànic i tenir per trona
l'arc augural de l'iris, on s'amaguuen
els set pecats que tornen à la terra.

Retorn

Si vens de lluny i res de blau perdura
en tots ulls clars, i al cor portes la flama
de una nova il·lusió filla de un somni
de realitat antiga, inalterable,
i si de ton si, mira l'espill de fora,
el mon que volta per fugir les dèries,
i et semblarà mes blau que mai. Un dia
tot serà tot; la flama serà cendra,
i el Sol serà mes lluny que la estelada.

Rondalla

Aquell xicot tan timid, morí anit
i ningú sap de quina malaltia:
Tenia un cementeri dins del pit
de amors que no arribaren a fer via.

III

Zaula de Poesia

Valencia

